

เดเมียน

Demian : Die Geschichte von
Emil Sinclaires Jugend

HERMANN HESSE

นักเขียนรางวัลโนเบลปี 1946

แฮร์มันน์ เฮสเส : เขียน

ฉัตรฉวี แสงจันทร์ : แปล

คำนำสำนักพิมพ์

ผลงานเขียนของแฮร์มันน์ เฮสเส นักเขียนชาวเยอรมัน
เจ้าของรางวัลโนเบล ปี 1946 นั้นเป็นวรรณกรรมที่ได้รับการ
ยอมรับและนำไปเผยแพร่โดยแปลเป็นภาษาต่างๆ ทั่วโลกรวม
ทั้งภาษาไทยด้วย เพื่อผู้อ่านชาวไทยจะสัมผัสกับอรรถรสทาง
ภาษาที่งดงามและวรรณกรรมที่ทรงคุณค่าของนักประพันธ์ท่านนี้

เดเมียน คือผลงานแปลเล่มล่าสุดที่สำนักพิมพ์ประพันธ์
สาส์นมีความภูมิใจที่จะเสนอต่อท่านผู้อ่าน ด้วยสำนวนแปลที่
ถ่ายทอดมาจากภาษาเยอรมันโดยตรง ซึ่งท่านผู้อ่านจะรับรู้ถึง
ความแตกต่างทางสำนวนภาษาอีกรูปแบบหนึ่งที่ถ่ายทอดออก
มาเป็นภาษาไทยโดย ฉัตรชัย แสงจันทร์ นักแปลผู้มีผลงานเป็น
ที่ชื่นชอบของผู้อ่านมาแล้วหลายเล่ม

เดเมียน เป็นเรื่องราวของ เอมิล ซินแคลร์ ชายหนุ่มผู้
กำลังค้นหาตัวเอง เมื่อได้ก้าวไปสู่อีกโลกหนึ่งของตัวเองซึ่งเป็น
โลกแห่งความน่ากลัวและโหดร้าย และหลงเดินเข้าไปสู่โลกที่
เต็มไปด้วยอันตรายของคนอีกรุ่นหนึ่ง ซึ่งเป็นโลกแห่งความ

จริงที่เขาต้องเผชิญ ทำให้เขาเริ่มต้นที่จะค้นหาความเป็นตัวเอง โดยมีเตเมียน เพื่อนนักเรียนสมัยเด็ก เป็นแบบอย่างในการปฏิบัติตน

สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์นหวังว่า ท่านผู้อ่านจะได้รับความเพลิดเพลิน และซาบซึ้งไปกับความงดงามทางภาษาที่ทางผู้แปลได้บรรจงร้อยเรียงมาสู่ท่านผู้อ่านทุกท่านอย่างตั้งใจ และเพื่อประดับวงการวรรณกรรมไทยต่อไป

ด้วยมิตรภาพและความปรารถนาดี

สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น

ตัวอย่าง

คำนำผู้แปล

นวนิยายเรื่องนี้ได้รับการตีพิมพ์ครั้งแรกเมื่อค.ศ. ๑๙๑๙ (พ.ศ. ๒๔๖๒) นานเกือบเก้าสิบปีมาแล้ว แต่กระนั้นเรื่องราวเนื้อหาตลอดจนตัวละคร และสภาพสังคมยังคงความอมตะอยู่ และอาจจะนำมาอ้างอิงถึงได้ตลอดทุกยุคสมัย แม้จนในปัจจุบันนี้

ที่เป็นเช่นนั้นได้ก็เพราะ “เดเมียน” คือเรื่องราวเกี่ยวกับชีวิตของเด็กหนุ่มที่แสวงหาทางเดินและจุดหมายปลายทางของตนเองจนพบ แม้จะมีความยากลำบากที่ต้องฝ่าฟันให้ผ่านไป

หัวใจสำคัญของเรื่อง คือความกล้าที่จะแสวงหาความหมายในชีวิตอย่างมีความเป็นตัวของตัวเอง และการค้นพบทางจิตวิญญาณภายใน

โครงเรื่องแบ่งออกเป็นสามระยะด้วยกัน ระยะแรกในช่วงวัยเด็กกับการเผชิญหน้ากับความชั่วร้าย ที่เปิดฉากให้เห็นโลกสองโลกของความดีและความชั่วร้ายที่ยืนหยัดคู่เคียงหรือปนเปกันไปตลอด ระยะที่สอง คือการออกจากบ้านหรือที่พักอันอบอุ่น

กับการเริ่มต้นชีวิตหนุ่มตามลำพัง การหลงทางสู่อบายมุข การแสวงหาตนเองอย่างไม่หยุดยั้ง และระยะท้ายสุด คือการค้นหาความหมายของความรัก การพบกลุ่มคนที่มีความคิดคล้ายกัน และความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นเนื่องจากสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง

เฮสเส้นำเรื่องราวในชีวิตของตนเองสอดใส่ในนวนิยายเรื่องนี้อยู่น้อย ไม่ว่าจะเรื่องราวเกี่ยวกับครอบครัวของเขาที่มีบิดาผู้เจ้าระเบียบ มารดาที่อ่อนโยน และพี่สาวน้องสาว ความประพฤติเกเร การติดเหล้า ความกดดันทางใจ ความคิดฆ่าตัวตาย และการหาทางออก

และยังกล่าวได้ว่า “เดเมียน” เป็นหนังสือที่อ่านเข้าใจได้ไม่ยาก มีการผูกเรื่องราวอย่างมีรสชาติ มีการพัฒนาของตัวละครให้เห็นอย่างเป็นจริงเป็นจัง และสามารถวิเคราะห์เรื่องทั้งหมดออกมาในแง่จิตวิทยาได้อย่างน่าสนใจ จึงเป็นหนังสือที่ควรอ่านเล่มหนึ่งสำหรับทุกคนที่ปรารถนาจะหาความเพลิดเพลินที่ประเทืองปัญญา

เจ็ดจวี แสงจันทร์

สารบัญ

โลกสองโลก	14
ไคน	39
ขโมย	65
เบอาทริซ	90
นกต่อสู้เพื่อให้ตัวมันพ้นออกจากไข่	118
การต่อสู้ของยาคอบ	141
คุณเอเฟา	170
เริ่มต้นบทอวสาน	203

เดเมียน

เรื่องราวในชีวิตวัยเยาว์ของเอมิล ซินแคลร์

ผมต้องการที่จะมีชีวิตในแบบที่ไม่แตกต่างจากสิ่งที่
แสดงออกมาจากตัวผมเอง แต่ทำไมมันถึงได้ยากอย่างนี้

ถ้าจะเล่าถึงเรื่องราวในชีวิตของผมให้คุณฟัง ผมก็คงต้อง
ย้อนกลับไปเล่ามาตั้งแต่เริ่มต้น และบางทีอาจจะย้อนไปไกลถึง
หลายๆ ขวบปีแรกในตอนเด็ก และอาจจะรวมไปถึงรากเหง้าต้น
กำเนิดของผมเอง

เมื่อนักเขียนเขียนนวนิยายขึ้นมาสักเรื่อง เขาก็มักจะทำ
เหมือนกับว่าตัวเขาเองเป็นพระเจ้าที่สามารถมองเห็นเรื่องราว
ชีวิตของมนุษย์คนหนึ่งคนใดได้อย่างสมบูรณ์และถูกต้องที่สุด
เข้าอกเข้าใจ และแสดงให้เห็นทุกด้านอย่างหมดจด ไร้ซึ่งความ
เคลือบแคลงใดๆ ซึ่งล้วนแต่สำคัญทั้งสิ้น ราวกับว่าพระเจ้าได้
ทรงเล่าด้วยพระองค์เองกระนั้นแหละ แต่ผมทำแบบนั้นไม่ได้
ทำอย่างที่นักเขียนทำได้น้อยมาก แต่เรื่องราวชีวิตของผมนั้น
มีความสำคัญสำหรับผมมากกว่าที่นักเขียนคนใดจะให้ความสำคัญ
สำคัญกับเรื่องแต่งของเขา เพราะมันเป็นเรื่องของตัวผม เป็น
เรื่องราวของมนุษย์คนหนึ่ง ไม่ใช่เรื่องที่แต่งขึ้น ไม่ใช่เรื่องที่เป็น
แบบอุดมคติ แต่เป็นเรื่องของมนุษย์ที่มีชีวิตเลือดเนื้อที่แท้จริง

และมีลักษณะพิเศษเฉพาะ แล้วมันคืออะไรเล่า มนุษย์ที่มีชีวิต
เลือดเนื้อที่แท้จริงและมีลักษณะพิเศษเฉพาะตัว ทุกวันนี้ผู้คน
เข้าใจมันน้อยลงไปกว่ายุคสมัยใดในอดีต ยังคงมีการทำลาย
มนุษย์ที่ล้วนแต่เป็นความพยายามที่มีค่าและพิเศษเฉพาะตัว
ของธรรมชาติให้ตายตกตามกันเป็นระนาว ถ้าเราไม่ใช่มนุษย์ที่
มีชีวิตพิเศษเฉพาะตัวแล้วละก็ เราก็น่าจะถูกกำจัดให้หมดไป
จากโลกด้วยลูกกระสุนที่ละคน และก็คงจะไม่มีเหตุผลที่จะต้อง
มานั่งเล่าเรื่องราวชีวิตใดๆ อีก แต่มนุษย์ทุกคนไม่ได้เป็นเพียง
แค่ตัวเขาเองเท่านั้น แต่ยังเป็นจุดรวมที่พิเศษเฉพาะตัวและ
เพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น ทั้งสำคัญและน่าทึ่งในทุกๆ กรณี คือ
จุดรวมซึ่งปรากฏการณ์ต่างๆ ของโลกมาบรรจบกันในรูปแบบ
นั้นเพียงครั้งเดียวและไม่เกิดซ้ำอีกเลย ด้วยเหตุนี้เอง เรื่องราว
ชีวิตของมนุษย์ทุกคนจึงสำคัญ เป็นอมตะ และศักดิ์สิทธิ์ ดังนั้น
มนุษย์ทุกคนจึงมหัศจรรย์ยิ่งและควรค่าแก่การยกย่องตราบใดที่
เขายังมีชีวิตและทำตามความประสงค์ของธรรมชาติ พระจิตได้
ก่อรูปร่างชีวิตขึ้นในมนุษย์ทุกคน พระผู้สร้างทรงต้องทุกข์
ทรมานอยู่ในทุกคน พระผู้ไถ่บาปจะทรงถูกตรึงกางเขนในทุกคน

ทุกวันนี้มีน้อยคนนักที่จะรู้วามมนุษย์คืออะไร ซึ่งส่วนใหญ่
พอจะรู้สึกถึงมันได้และก็จะตายง่ายขึ้นเพราะเหตุนี้ เช่นเดียวกับ
ผมที่จะตายง่ายขึ้นในวันข้างหน้า เมื่อผมได้เล่าเรื่องราวของ
ผมจบลง

ผมไม่อาจจะเรียกตนเองว่าเป็นผู้รู้ เพราะผมเป็นเพียง
ผู้แสวงหาและก็ยังคงเป็นอยู่เพียงแค่นั้น แต่ผมจะไม่ค้นหาตาม
ดวงดาวหรือตามหนังสืออีกต่อไปแล้ว ผมกำลังเริ่มต้นที่จะเขียน

ฟังคำสอนที่ทำให้เลือดในตัวผมวิ่งพล่าน เรื่องราวของคนที่ไม่น่า
รื่นรมย์นัก และไม่อ่อนหวานหรือสอดประสานได้อย่างกลมกลืน
เหมือนดังเรื่องแต่ง แต่มันมีรสชาติของความไร้สาระ ความสับสน
ความวิกลจริต และความฝันเฉกเช่นชีวิตของมนุษย์ทั้งปวงที่ไม่
ต้องการจะโกหกตัวเองอีกต่อไป

วิถีชีวิตของมนุษย์คือหนทางสู่ตัวเอง การลองพยายาม
ของเส้นทาง การชี้ชวนโดยนัยของทางเดิน ไม่มีใครที่ได้เป็นตัว
ของตัวเองอย่างสมบูรณ์แท้ ทุกคนปรารถนาที่จะได้เป็น บ้างก็
โง่งม บ้างก็ฉลาดกว่า เท่าที่แต่ละคนจะทำได้ ทุกคนล้วนแบก
เอาสิ่งที่เหลือจากการเกิดของตน ทั้งน้ำเมือกและเปลือกไข่ของ
ปาดงดิบไปกับทนจนวาระสุดท้าย บางคนไม่มีวันที่จะได้เป็น
มนุษย์ เป็นได้แค่กบ จิ้งเหลน หรือมด บ้างก็มีด้านบนเป็น
มนุษย์ ด้านล่างเป็นปลา แต่ทุกคนต่างก็คือการลองเสียงของ
ธรรมชาติตามหลังความเป็นมนุษย์ และเราทั้งหมดล้วนแต่มา
จากแหล่งกำเนิดเดียวกัน คือ มารดา เราทุกคนออกมาจาก
ห้วงเหวเดียวกัน และทุกคนก็ต่างไขว่คว้าเพื่อไปสู่จุดหมาย
ของตน ด้วยการลองพยายามและเสียงขึ้นมาจากเบื้องลึก เรา
สามารถที่จะเข้าใจกันและกันได้ แต่สามารถจะตีความให้ได้แค่
ตนเองเท่านั้น...

โลกสองโลก

ผมขอเริ่มเรื่องราวชีวิตและประสบการณ์ในตอนที่มีผมมีอายุได้สิบขวบและกำลังเรียนอยู่ในโรงเรียนสอนภาษาลาตินที่อยู่ในเมืองเล็กๆ ของเรา

กลิ่นอายต่างๆ นาๆ ที่โชยมาปะทะจมูกของผมก่อให้เกิดความรู้สึกเจ็บปวดและสิ้นสะทำนด้วยความปิติสุขขึ้นภายในใจ กลิ่นจากตรอกซอกที่มีดทึม จากบ้านและหอคอยที่สว่างไสว จากเสียงดังของนาฬิกาและใบหน้าผู้คน จากห้องหับที่แสนจะน่าอยู่และอบอุ่นสบาย จากห้องหับที่เต็มไปด้วยความลับและความหวาดกลัวต่อภุตผีปีศาจ กลิ่นแห่งความอบอุ่นใกล้ชิด ของกระต่าย และสาวใช้ กลิ่นของยาประจำบ้านและผลไม้ตากแห้ง โลกสองโลก จากชั่วสองชั่ว กลางวันและกลางคืนดำเนินไปอย่างชุลมุนยุ่งเหยิง ณ ที่แห่งนั้น

โลกหนึ่งคือบ้านของคุณพ่อ เป็นโลกที่ค่อนข้างจะคับแคบ เพราะมันครอบคลุมไว้แค่คุณพ่อกับคุณแม่ของผม ซึ่งส่วนใหญ่ของโลกนี้ผมรู้จักดี มันหมายถึงคุณแม่และคุณพ่อ หมายถึง

ความรักและความเข้มงวด และหมายถึงโรงเรียน สิ่งที่เป็นเอกลักษณ์ของโลกใบนี้คือความสนุกสนานเรื่องรอง ความแจ่มชัดและความสะอาด ที่นี้มีแต่คำพูดที่อ่อนโยนเป็นมิตร มีมือที่ล้างสะอาด มีเสื้อผ้าที่หมดจด มีจรรยาบรรณอันดีที่บ้าน ที่นี้คือที่ของการขับร้องเพลงสวดยามเช้าและการฉลองคริสต์มาส ในโลกใบนี้มีหนทางที่จะนำไปสู่อนาคต มีหน้าที่และความสำนึกผิด มีจิตสำนึกอันเลวร้าย และการสารภาพบาป การให้อภัย และการแก้ปัญหาที่ดี มีความรัก ความเคารพถ้อยคำในพระคัมภีร์ และความฉลาดรอบรู้ เป็นโลกที่เราจะต้องยึดมั่นเอาไว้เพื่อให้ชีวิตสะอาด บริสุทธิ์ งดงามและมีระเบียบ

ส่วนอีกโลกหนึ่งนั้นเริ่มต้นขึ้นที่ตรงกลางบ้านของเราและมีความแตกต่างจากโลกใบแรกโดยสิ้นเชิง ที่นี้มีกลิ่นอายที่แตกต่าง ใช้ภาษาที่แตกต่าง การให้คำสัญญา และการเรียกร้องที่ต่างไปด้วย และโลกแห่งที่สองนี้เป็นที่ชุมนุมสาวใช้ คนงาน และเป็นแหล่งรวมของเรื่องผีๆ สางๆ เรื่องซุบซิบนินทาต่างๆ ที่นี้เป็นแหล่งรวมของสิ่งเลวร้ายต่างๆ ที่ทั้งล่อใจ น่ากลัว และมีปริศนา มีทั้งเรื่องที่เกี่ยวข้องกับ โรงฆ่าสัตว์ และคุก คนขี้เมา หญิงปากตลาด แม่หัวคลอດลูก ม้าที่ล้มตาย และยังมีเรื่องเล่าถึงการลักขโมย ฆาตกรรม การฆ่าตัวตาย สิ่งต่างๆ เหล่านี้ที่มีความงดงาม ความโหดร้าย ความป่าเถื่อน และทารุณยังมีอยู่รอบๆ ตัวเรา ทั้งจากในตรอกข้างๆ บ้าน และในบ้านหลังถัดไป ตำรวจและคนจรจัดล้วนเดินวนเวียนอยู่ตรงนั้น คนเมาตบตีเมีย กลุ่มสาวน้อยกรูกันออกมาจากโรงงานเมื่อยามเย็น ยายแก่ทำตัวเป็นหมอเสน่ห์และหมอผี โจรที่หลบอาศัยในป่า ตำรวจจับคนรอบ

วางเพลิง โลกแห่งความรุนแรงนี้ได้แทรกซึมและส่งกลิ่นของมันไปทั่วทุกแห่งหน ยกเว้นแต่ในบ้านของเราเท่านั้นที่มีแม่และพ่ออยู่ ซึ่งนั่นเป็นเรื่องที่ดีมาก เป็นเรื่องวิเศษว่าในที่ของเราแห่งนี้ ยังคงไว้ซึ่งระเบียบและความสงบ หน้าที่และจิตสำนึกที่ดี การให้อภัย และการให้ความรัก ซึ่งก็วิเศษด้วยเหมือนกันที่ยังมีสิ่งอื่นที่แตกต่างไป เช่น เมื่อเรารำคาญหรือหวาดกลัวกับเสียงที่แผดลั่นชวนแสบหู ความมืดสลัวและความรุนแรงนั้น เราก็ยังสามารถวิ่งหนีกลับไปซบตักแม่ได้

สิ่งที่แปลกที่สุดก็คือขอบเขตที่โลกทั้งสองนี้ได้แบ่งแยกออกจากกัน แม้ว่าจะอยู่ใกล้กันขนาดไหนก็ตาม ตัวอย่างเช่น ลีน่าสาวใช้ของเรา เมื่อเธอนั่งสวดมนต์ร่วมกับพวกเราในห้องนั่งเล่น และร้องเพลงสวดพร้อมด้วยน้ำเสียงเจื้อยแจ้ว พร้อมกับมือสะอาดหมดจดบนผ้ากันเปื้อนที่รีดเรียบ เธอก็ดูจะเป็นคุณพ่อคุณแม่ของพวกเรา ซึ่งอยู่ในความสว่างและความถูกต้อง แต่หลังจากนั้นไม่นานเธอก็จะเปลี่ยนเป็นคนละคนไปทันที เมื่อเธอไปทะเลาะกับหญิงข้างบ้านที่แผงขายเนื้อในตลาด เมื่อกลับไปครัวหรือโรงเก็บฟืน เธอก็จะเล่าเรื่องคนหัวขาดให้เราฟัง เธอจะอยู่ในอีกโลกหนึ่งซึ่งแวดล้อมไปด้วยความลึกลับ ทุกอย่างก็จะเป็นแบบนั้น รวมไปถึงตัวผมเองด้วย แต่ที่แน่ๆ คือผมเป็นส่วนหนึ่งของโลกที่สว่างและถูกต้อง เป็นลูกของคุณพ่อคุณแม่ แต่ไม่ว่าผมจะหันไปทางไหนก็จะพบอีกโลกหนึ่งอยู่ทั่วทุกแห่ง และผมก็ใช้ชีวิตอยู่ในโลกแห่งนั้นด้วย แม้ว่าบ่อยครั้งที่ผมรู้สึกแปลกหน้าและหวาดหวั่น เพราะทั้งความรู้สึกผิดและความหวาดกลัวยังเกาะกินใจอยู่ตลอดเวลา แต่มีบางเวลาเหมือนกันที่ผมชอบที่

จะมีชีวิตในโลกที่ต้องห้ามมันที่สุด และบ่อยครั้งที่การกลับบ้าน
ไปสู่แสงสว่าง - ซึ่งอาจจะจำเป็นและดีจริง - ได้กลับกลายเป็น
เป็นการหวนคื่นสู่สิ่งทั้งดงามน้อยกว่าน่าเบื่อกว่าและน่าเอือมกว่า
บางครั้ง ผมก็รู้ว่าจุดหมายในชีวิตของผมคือการเป็นอย่างคุณ
พ่อคุณแม่ สว่างไสวและสะอาดบริสุทธิ์ สูงส่งและมีระเบียบ
อย่างท่านทั้งสอง แต่เส้นทางที่จะไปสู่จุดหมายนั้นไกลยิ่งนัก
กว่าจะไปถึงได้ เราก็ต้องทนนั่งเรียนในโรงเรียน ต้องศึกษา ต้อง
ผ่านการทดลอง และการสอบต่างๆ นาๆ และกว่าที่จะผ่าน
เส้นทางสายนั้นได้ก็มักจะผ่านโลกอื่นที่มีดมนกว่า ต้องตัดทะลุ
มันไป ซึ่งก็ไม่ใช่เรื่องที่จะเป็นไปได้ที่เราจะติดอยู่และจมลง
ในนั้น ยังมีเรื่องราวของลูกชายผู้หลงทางหลายคนที่เป็นเช่นนั้น
ที่ผมอ่านอย่างตั้งใจ และมักจบลงด้วยการกลับบ้าน สู่
คุณพ่อคุณแม่และความดีคือการปลดทุกข์และเป็นเรื่องที่วิเศษยิ่ง
ผมอ่านเรื่องราวเหล่านี้ได้อย่างตั้งใจจนรู้สึกเต็มที่ว่า แบบนี้เท่านั้น
จึงจะถูกต้องที่สุด ดีที่สุด และน่าปรารถนา แต่ถึงอย่างนั้น ส่วน
หนึ่งของเรื่องราวในหมู่คนชั่วและคนพ่ายแพ้ คือส่วนที่ดึงดูดใจ
ผมมากกว่า ถ้าเราสามารถพูดและสารภาพออกมาได้ ว่าจริงๆ
แล้วมันเป็นเรื่องน่าเสียดายที่คนพ่ายแพ้ต้องยอมรับโทษผิดและ
กลับตัวได้อีกครั้ง แต่เราจะไม่พูดแบบนั้นและไม่คิดแบบนั้นด้วย
เพราะมันแค่มีตัวตนอยู่มุมใดมุมหนึ่งในความรู้สึกส่วนลึกเหมือน
กลางสังหารณ์ เมื่อผมลองนึกถึงภาพของผี ไม่ว่าจะซ่อนเร้นหรือ
เปิดเผยตัวก็ตาม ผมสามารถที่จะคิดถึงมันได้ดีมากเมื่อเดินบน
ถนนข้างล่าง หรือที่งานฉลองประจำปี หรือที่ร้านเหล้า แต่ไม่มี
วันจะเป็นที่บ้านเราเลย

พวกพี่น้องผู้หญิงของผมก็เป็นส่วนหนึ่งของโลกที่สว่างไสวด้วยเหมือนกัน แต่สำหรับผมแล้วคิดว่าบ่อยครั้งที่พวกเธอดูเหมือนจะเป็นแบบคุณพ่อคุณแม่ เพราะพวกเธอดีกว่า มีมารยาทกว่า และผิดพลาดน้อยกว่าผม ถึงพวกเธอมีข้อตำหนิมีการทำผิดบ้างเหมือนกัน แต่ผมรู้สึกว่สิ่งเหล่านั้นไม่ได้ฝังลึกมากแบบผมผู้ที่ใกล้ชิดโลกมีตมากกว่า และมักจะสัมผัสกับความชั่วร้ายอย่างหนักหน่วงและเจ็บปวดทรมานยิ่งกว่า พวกพี่สาวเป็นแบบเดียวกับคุณพ่อคุณแม่ที่ต้องคอยเกรงใจและเคารพ และเมื่อใดที่ผมเกิดไปทะเลาะกับเธอเข้า ผมจะต้องสำนึกได้ในภายหลังว่า ตนเองเป็นฝ่ายผิด เป็นตัวก่อเหตุและเป็นฝ่ายที่จะต้องไปขอโทษ เพราะการทำผิดกับพี่สาวและน้องสาวย่อมเป็นเหมือนการลบหลู่พ่อแม่ ความดีงาม และผู้ที่อยู่สูงกว่า มีความลับหลายเรื่องที่ผมพร้อมจะถ่ายทอดกับเด็กผู้ชายเกกมะเหรก เกเรตามตรอกตามซอยได้มากกว่ากับพวกพี่สาวและน้องสาวในวันดี ๆ ที่สว่างไสวและสติสัมปชัญญะอยู่กับร่องกับรอย ผมก็จะสนุกสนานในการเล่นกับพวกเธอ ผมจะทำตัวดีและเรียบร้อย และมองเห็นตนเองในสภาพที่ว่าง่ายและสุภาพ นางฟ้าคงจะต้องเป็นแบบนี้แน่เลย นั่นเป็นเรื่องสูงส่งที่สุดที่เรารู้จัก เราคิดถึงนางฟ้าอย่างหอมหวานและเลอเลิศเสมอ ในสภาพที่ห้อมล้อมไปด้วยเสียงและกลิ่นอันสดใสดุจวันคริสต์มาสและความสุขสันต์ นำเสียดายที่ชั่วโงมและวันวารเยียงนั้นนาน ๆ ครั้งถึงจะเกิดขึ้นสักหนแต่ก็บ่อยครั้งในระหว่างการเล่นที่ดีไม่มีพิษภัยและได้รับอนุญาตแล้ว ผมจะใช้อารมณ์และความรุนแรงที่มากเกินกว่าพวกพี่น้องผู้หญิงจะรับได้ จนนำไปสู่การทะเลาะกันและเกิด

เรื่องร้ายๆ ต่อมา และเมื่อความโกรธเข้าครอบงำ ผมจะทำตัว
แย่มาก จะแสดงพฤติกรรมที่เลวทรามจนมันกลับมาเผาผลาญ
อยู่ในความรู้สึกส่วนลึกของตัวเองในระหว่างที่ทำและพูดมัน
ออกมา แล้วชั่วโมงที่ร้ายกาจและมีมิติของความรู้สึกสำนึกผิด
และเสียใจก็ตามมา กับชั่วขณะของการกล่าวขอโทษที่เจ็บปวด
ของผม จากนั้นคือความสว่างไสว ความสุขสงบและน่าขอบคุณ
ที่หมดสิ้นความขัดแย้งก็หวนคืนมาอีกเป็นชั่วโมงๆ หรืออาจจะ
เพียงชั่วขณะ

ผมเรียนที่โรงเรียนสอนภาษาลาติน ลูกชายของทั้งนายก
เทศมนตรีและหัวหน้าผู้ดูแลรักษาป่าก็อยู่ชั้นเดียวกับผมและมา
หาผมที่บ้านบ้างเป็นครั้งคราว พวกเขาเป็นเด็กดีคือ ชอบพยศแต่
ก็เป็นสมาชิกของโลกที่ดี อย่างไรก็ตามผมก็มีความสัมพันธ์ใกล้ชิด
ชิดกับเด็กผู้ชายข้างๆ บ้านด้วย เด็กนักเรียนโรงเรียนเทศบาลที่
ตามปกติเราจะดูถูก ผมขอเริ่มต้นเรื่องราวตอนที่ผมไปเกี่ยวข้องกับ
กับเด็กคนหนึ่งในกลุ่มนี้เข้า

ในบ่ายวันหนึ่งที่ผมว่าง - ตอนนั้นผมเพิ่งอายุเกินสิบขวบ
ได้นิดเดียว - และกำลังเตร็ดเตร่เล่นอยู่กับเด็กผู้ชายในละแวก
ใกล้บ้านสองคน ก็มีเด็กชายอายุราวสิบสามที่ทั้งโตกว่า แข็งแรง
กว่า และหยาบๆ เกือบๆ กว่าเข้ามาร่วมวงด้วย เขาเป็นเด็ก
นักเรียนโรงเรียนเทศบาลและเป็นลูกของช่างตัดเสื้อ พ่อของเขา
เป็นคนขี้เหล้า ทั้งครอบครัวมีชื่อในทางร้าย ผมรู้จักฟรานซ์
โครเมอร์ดี ผมรู้สึกไม่สบายใจเลยที่มาพบกับเขาเข้าในตอนนี้
เขามีท่าทีที่แตกเนื้อหนุ่มแล้ว ชอบเลียนแบบกิริยาท่าทาง
การเดิน และการพูดจาจากคนงานหนุ่มๆ ในโรงงาน เขาตั้งตัว

เป็นหัวใจพาเราปีนลงไปที่ยายตลิ่งใกล้ๆ สะพาน และซ่อนตัวจากโลกตรงใต้โค้งสะพานโค้งแรก ยายตลิ่งแคบๆ ระหว่างผนังสะพานที่โค้งเว้ากับสายน้ำที่ไหลเอื่อยนั้นเต็มไปด้วยขยะ เศษแก้วแตกและของสารพัด ไม่ว่าจะเป็นขวดขวดขึ้นสนิมที่พันกันยุ่งและกองมูลฝอยอื่นๆ บางครั้งเราก็เจอของที่เอาไปใช้ประโยชน์ต่อได้เหมือนกัน แต่เราต้องค้นหาในเส้นทางที่อยู่ใต้การนำของฟรานซ์ โครเมอร์ เท่านั้นและต้องให้เขาดูด้วยว่าเราเจออะไร แล้วถ้าเขาไม่เก็บเอาไว้เองเขาก็จะโยนมันลงน้ำไป และมักจะกำชับให้เราดูว่าข้างในสิ่งต่างๆ เหล่านั้นเป็นตะกั่ว ทองเหลืองหรือดีบุกไหม ซึ่งเขาจะเก็บเอาไว้เองทั้งหมดแม้กระทั่งหวีเขาสัตว์เก่าๆ อันหนึ่ง ผมรู้สึกอึดอัดมากเวลาที่ต้องอยู่ร่วมวงกับเขา ไม่ใช่เพราะผมรู้ว่า คุณพ่อจะห้ามไม่ให้คบเขาแน่ถ้าท่านเกิดรู้เข้า แต่เป็นเพราะผมกลัวเขา ผมดีใจที่เขาพาผมไปด้วยและปฏิบัติต่อผมเหมือนกับคนอื่นๆ เขาออกคำสั่งและเราก็เชื่อฟังทำตามราวกับว่ามันเป็นธรรมเนียมเก่าแก่ที่ปฏิบัติกันมานานทั้งๆ ที่ผมเพิ่งอยู่ร่วมกับเขาเป็นครั้งแรก

ในที่สุดเราก็นั่งลงบนพื้นดิน ฟรานซ์ถ่มน้ำลายลงน้ำและดูราวกับชายหนุ่ม เขาถ่มผ่านช่องรถไฟและถูกเข้าตรงที่เขาต้องการทุกครั้ง เราเริ่มต้นสนทนากัน แล้วพวกเด็กชายต่างก็เริ่มพูดคุยย่องและไ้อวดถึงการกระทำแบบวีรบุรุษที่โรงเรียนและการต่อยตีหรือเล่นหักเหที่ร้ายกาจหลายเรื่อง ผมปิดปากสนิทและกริ่งเกรงไปว่า การนิ่งเงียบของผมจะถูกสังเกตเห็นและทำให้โครเมอร์โกรธเคืองผมเข้า เพื่อนร่วมทางของผมทั้งสองคนตีตัวออกห่างจากผมไปตั้งแต่ต้นและแสดงให้เห็นว่ารักดีต่อเขา และเห็น

ผมเป็นเด็กแปลกหน้าในกลุ่ม รู้สึกว่าเสื้อผ้าและท่าทางของผม นั้นอาจขัดหูขัดตาพวกเขา การที่ผมเป็นนักเรียนโรงเรียนสอน ภาษาลาตินชั้นหนึ่งและเป็นลูกชายของคนที่ฐานะนั้นทำให้ฟรานซ์ ไม่มีทางที่จะชอบผมได้ และผมก็แน่ใจว่าเด็กอีกสองคนจะบอก ปิดและปล่อยให้ผมรับกรรมคนเดียวทันทีที่เข้าตางาน

ในที่สุด ผมก็เริ่มคุยขึ้นบ้างเนื่องจากความกลัวของตัวเอง แท้ๆ ผมถูกรังแกอันยิ่งใหญ่เกี่ยวกับการเป็นหัวขโมย และยก ให้ตัวเองเป็นวีรบุรุษในเรื่อง โดยเริ่มต้นแล้วว่า ผมกับเพื่อนคน หนึ่งได้เข้าไปขโมยแอปเปิ้ลในสวนใกล้กับโรงสีตรงหัวมุมถนน มาเต็มถุง มันไม่ใช่แอปเปิ้ลธรรมดาๆ แต่เป็นพันธุ์ไรเน็ตเทน และโกลด์พาร์เมเนที่ดีที่สุด ความขลาดกลัวทำให้ผมเตลิดไปไกล ทั้งแต่งและเล่าเรื่องออกมาอย่างคล่องแคล่ว เพียงเพื่อไม่ให้ เวลานี้จบลงเร็วนักและอาจจะเข้าไปพัวพันกับเรื่องที่เลวร้ายลง ไปอีก ผมจึงพยายามใช้ศิลปะการเล่าเรื่องในตัวผมออกมาอย่าง ดีที่สุด ผมเล่าว่าเราคนหนึ่งต้องคอยเฝ้าดูต้นทางในขณะที่อีก คนขึ้นไปบนต้นและโยนลูกแอปเปิ้ลลงมา จนถุงที่เอาไปด้วยนั้น เริ่มหนักอึ้งจนเอากลับไม่ไหว เราต้องเอาแอปเปิ้ลออกทิ้งไว้เสีย ครึ่งหนึ่ง แต่หลังจากนั้นครึ่งชั่วโมงเราก็ย้อนกลับมาเอามันไปอีก

พอผมเล่าเรื่องจบ ก็หวังจะได้ยินเสียงปรบมือชื่นชมบ้าง ในตอนท้ายๆ ผมรู้สึกร้อนผ่าวและเมามันไปกับเรื่องที่กุเล่าขึ้นมาเอง แต่เด็กที่อ่อนกว่าทั้งสองคนยังคงเงียบบรอท่า ฟรานซ์ โครเมอร์หรือตามองผมอย่างถี่ถ้วนและถามผมด้วยเสียงคุกคาม “เรื่องจริงหรือเปล่า”

“จริงสิ” ผมตอบ

“จริงแท้แน่นอนเลยนะ”

“ใช่ จริงแท้แน่นอน” ผมยืนยันอย่างมีทิวี่ ในขณะที่
หายใจแทบไม่ออกเพราะความกลัว

“สาบานใหม่ละ”

ผมตกใจกลัวมาก แต่ก็ตอบตกลงทันที

“ฉันพูดออกมาสิ ในนามของพระเจ้าและดวงวิญญาณ”

“ในนามของพระเจ้าและดวงวิญญาณ” ผมพูด

“แล้วไป” เขากล่าวออกมาและหันไปทางอื่น

ผมคิดว่าปัญหาได้จบลงแล้วและรู้สึกดีใจที่ไม่นานนักเขาก็
ก็ลุกขึ้นยืน และเสนอให้เราย้อนกลับไปตามเส้นทางเดิม เมื่อเรา
มาถึงสะพาน ผมก็กล่าวอย่างขลาดๆ ว่าผมต้องกลับบ้านแล้ว

“ไม่ใช่เรื่องต้องรีบร้อนนักหรอก” ฟรานซ์หัวเราะ “ยังงี้ก็
ไปทางเดียวกันอยู่แล้ว”

เขาเดินเถลไถลต่อไปช้าๆ และผมไม่กล้าที่จะแยกตัวจาก
ไป แต่เขามุ่งหน้าไปตามเส้นทางสู่บ้านเราจริง เมื่อเราไปถึง
พอผมเห็นประตูบ้านและมือจับทองเหลืองของมัน แสงแดด
ที่บานหน้าต่างและม่านในห้องคุณแม่ ผมก็ได้แต่ถอนหายใจ
อย่างโล่งอก โอ การได้กลับคืนสู่บ้านดุจดังได้พรจากสวรรค์
สู่แสงสว่าง สู่สันติสุข

เมื่อผมเปิดประตูออกและผลุบตัวเข้าข้างในโดยเร็ว และ
พร้อมจะกระแทกมันให้ปิดลงทางเบื้องหลัง ฟรานซ์ โครเมอร์ก็
ดันประตูแทรกตัวเข้ามาข้างใน เขายืนประชิดและจับแขนผมไว้
ตรงทางเดินปูกระเบื้องที่มีดและเยียบเย็น มีเพียงแค่แสงสลัวๆ
ส่องมาจากลานบ้าน เขาพูดเบาๆ ว่า “ไม่ต้องรีบนักหรอกแก”

ผมมองเขาอย่างตกใจกลัว มือเขาจับที่แขนผมบีบแน่นราวกับคีมหนีบ ผมอยากรู้ว่าเขากำลังคิดอะไรอยู่ หรือว่าเขาต้องการที่จะทรمان ผมคิดว่าถ้าผมร้องเอะอะออกมาในตอนนี้อะไรจะมีใครจากบนบ้านลงมาช่วยผมทันไหม แต่ผมก็เลิกคิดเช่นนั้น

“อะไรเล่า” ผมถาม “นายต้องการอะไร”

“ไม่มีอะไรมากหรอก แค่อยากจะถามอะไรบางอย่างที่คนอื่นไม่จำเป็นต้องได้ยินด้วยเท่านั้น”

“งั้นหรือ ยังมีอะไรที่ฉันควรพูดอีกล่ะ ฉันต้องขึ้นบ้านแล้ว นายก็รู้”

“แกก็รู้ดีอยู่” ฟรานซ์พูดแผ่วเบา “ว่าสวนผลไม้ที่โรงสีมูมถนนั้นเป็นของใครใช่ไหม”

“ไม่ ฉันไม่รู้ คงเป็นของเจ้าของโรงสีมั้ง”

ฟรานซ์ตัดแขนข้างนั้นโอบผมไว้แล้ววิ่งเข้าชิด มันใกล้มากจนผมมองเห็นแต่ใบหน้าที่บิดงอตาที่ชั่วร้ายของเขา ใบหน้าที่แสดงความโหดร้ายและอำนาจออกมาอย่างชัดเจน แม้แต่เสียงหัวเราะยังน่าหวาดกลัว

“ใช่แล้ว ไอ่หนู ฉันบอกแก่ได้แน่สวนนั้นเป็นของใคร ฉันรู้มานานแล้วว่ามีคนขโมยแอปเปิ้ลที่นั่น และฉันยังรู้ด้วยว่าเจ้าของสวนพูดว่าอย่างไร เขาจะให้เงินสองมาร์คแก่ใครก็ตามที่บอกเขาได้ว่าใครเป็นคนขโมยแอปเปิ้ลนั้นไป”

“พระเจ้า” ผมร้อง “แต่นายจะไม่บอกอะไรเขาใช่ไหม”

ผมรู้ว่าไม่มีประโยชน์อะไรที่จะเตือนเขาถึงเรื่องเกียรติยศศักดิ์ศรี เพราะเขามาจากโลกอื่นที่การทรยศหักหลังไม่ใช่อาชญากรรม สำหรับเขา คนจาก “โลกอื่น” จะคิดต่างจากเรา

ในเรื่องนี้

“ไม่บอกเธอ” โครเมอร์หัวเราะ “เพื่อนรัก แกคงคิดสินะ ว่า ฉันคือนักปลอมเงิน แกว่าฉันผลิตเงินเหรียญสองมาร์คได้เอง จั๊นหรือ ฉันเป็นคนจนวะ ฉันไม่มีพอรวยอย่างแก และถ้าฉันมี โอกาสหาเงินสองมาร์คได้ ฉันก็ต้องคว่ำเอาไว้ บางทีเขาอาจจะ ให้ฉันมากกว่านั้นด้วยซ้ำไป”

แล้วเขาก็ปล่อยผมเป็นอิสระ ทางเข้าบ้านของเราหมด กลิ่นอายของสันติสุขและความปลอดภัยลงไปแล้ว โลกได้ พังทลายลงมารอบๆ ตัวผม เขาจะซื้อตัวผมว่าเป็นอาชญากร จะ มีคนไปฟ้องคุณพ่อ บางทีอาจจะถึงกับมีตำรวจมา ความสับสน วุ่นวายที่น่าตกใจกลัวกำลังคุกคามผมอยู่ ทุกสิ่งทุกอย่างที่น่าซึ้ง และอันตรายจะกลายเป็นศัตรูของผม ความจริงที่ว่าผมไม่ได้ ขโมยไม่ใช่เรื่องสำคัญอีกต่อไปแล้ว ยิ่งไปกว่านั้น ผมได้สาบาน ว่าผมขโมยเอาไว้ด้วย พระเจ้า

น้ำตาเริ่มเอ่อท้นขึ้นมา ผมต้องหาของแลกเปลี่ยน อะไรสักอย่างที่มีค่าพอจะซื้อตัวผมให้เป็นอิสระ ผมล้วงหาในกระเป๋า ทุกใบอย่างหมดหวัง มันว่างเปล่า ไม่มีแม้แต่แอปเปิ้ล มีดพับ หรืออะไรสักอย่าง ในเวลานั้นเองผมก็นึกถึงนาฬิกาของผม นาฬิกา เงินเรือนเก่าที่ได้มาจากคุณยาย มันไม่ทำงานแล้วแต่ผมยังสวม มันไว้ “อย่างนั้นเอง” ผมรีบถอดมันออกโดยเร็ว

“โครเมอร์” ผมพูด “ฟังนะ นายต้องไม่ฟ้องเรื่องของฉัน เพราะมันจะไม่ดีสำหรับตัวนายเลย ฉันจะให้นาฬิกาเป็นของ ขวัญนายแทนแล้วกัน นี่ไง เสียหายที่ฉันไม่มีอย่างอื่นอีกเลย นาย เอามันไปเถอะ นาฬิกาเงินนะ และเครื่องก็ดีมาก มีข้อบกพร่อง

แค่คิดเหนื่อยเอง คงต้องซ่อมสักหน่อยก่อน”

เขายิ้มแล้วรับนาฬิกาไปไว้ในมือที่ใหญ่โตของเขา ผมมองมือข้างนั้น แล้วก็รู้สึกว่ามันช่างหยาบช้าและเป็นศัตรูกับผม และสามารถกุมชีวิตและความสงบสุขของผมไว้ได้

“มันทำด้วยเงิน...” ผมพูดอย่างไม่มั่นใจ

“ฉันไม่สนใจเงิน ไม่สนใจนาฬิกาเก่าเสียงเครื่องของแกหรอก” เขาพูดอย่างเหยียดหยามเต็มที่ “แกเอามันไปซ่อมเองเถอะ”

“แต่ว่า ฟรานซ์” ผมร้อง ตัวสั่นเพราะความกลัวว่าเขาจะเดินหนีไปเสียก่อน “เดี๋ยวก่อนสิ เอานาฬิกาหนีไปเถอะ มันทำจากเงินจริงๆ เป็นเงินแท้นะ ฉันไม่มีอย่างอื่นอีกแล้ว”

เขามองผมอย่างเย็นชาและดูหมิ่น

“แกก็รู้อยู่ไม่ใช่หรือว่า ฉันกำลังจะไปหาใคร หรือไม่งั้นฉันก็จะไปบอกตำรวจ ฉันรู้จักนายจ๋าดีนะ”

เขาหันหลังจะกลับออกไปแต่ผมรั้งแขนเขาให้หยุด ผมจะปล่อยให้มันเกิดขึ้นไม่ได้ ให้ผมตายไปเสียเดี๋ยวนี้นดีกว่าที่จะต้องทนกับอะไรทั้งหมดที่อาจจะเกิดขึ้นเมื่อเขาจากไป

“ฟรานซ์” ผมอ้อนวอน เสียงแหบพร่าด้วยความตื่นตระหนก “อย่าทำอะไรโง่ๆ เลยนะ มัน..เป็นแค่เรื่องล้อเล่นไม่ใช่หรือ”

“ใช่ เรื่องล้อเล่น แต่มันมีราคาแพงสำหรับแกแน่ๆ”

“บอกหน่อยสิฟรานซ์ ว่าฉันควรทำยังไง ฉันจะทำทุกอย่าง” เขาหรี่ตาสำรวจผมแล้วหัวเราะขึ้นอีก

“อย่าทำเป็นโง่ไปหน่อยเลย” เขาพูดขณะแสวงทำเป็นใจดีขึ้นมา “แกก็รู้คำตอบดีอยู่แล้วพอๆ กับฉัน ฉันมีทางหาเงินได้ถึงสองมาร์ค และฉันเองก็ไม่รวยพอที่จะปล่อยมันผ่านไปด้วย

แกก็รู้ แต่แถมจะรวย ถึงกับมีนาฬิกาใส่ แกเอาเงินสองมาร์คมา
ให้ฉัน แค่นั้นแหละแล้วทุกอย่างก็จะจบ”

ผมเข้าใจในเหตุผลของเขา แต่เงินตั้งสองมาร์ค มันมาก
เกินไปสำหรับผม ผมไม่ได้มีเงินมากขนาดนั้น จะมีก็แต่กระปุก
ออมสินที่ตั้งอยู่ในห้องคุณแม่ ที่บรรจุนเหรียญห้าเฟนนิกบ้าง สิบบ
เฟนนิกบ้างซึ่งได้มาจากลุง หรือจากคนอื่นที่มาเยี่ยมเยียน
นอกจากนั้นผมก็ไม่มีอะไรอีกแล้ว ผมยังไม่ได้เงินติดกระเป๋า
ตอนอายุเพียงเท่านี้

“ฉันไม่มีอะไรเลย” ผมพูดเศร้าๆ “ฉันไม่มีเงินเลย ไม่อย่าง
นั้นฉันก็จะให้นายทั้งหมด แต่ฉันมีหนังสือเรื่องอินเดียนแดงนะ แล้ว
ก็หุ่นทหาร แล้วก็เข็มทิศ ฉันจะขึ้นไปเอามันลงมาให้”

ใครเมอร์เบปากที่ทั้งบัดซบและกล้าดี แล้วถ่มน้ำลายลงพื้น
“อย่ามัวพูดตกลงอยู่เลย” เขาพูดราวกับสั่ง “แกเก็บของ
เสียงเครื่องพวกนั้นไว้เองเหอะ ชะ เข็มทิศ อย่าทำให้ฉันต้อง
โมโหนา ได้ยินไหม แล้วเอาเงินมาเสียดีกว่า”

“แต่ฉันไม่มี ฉันไม่เคยได้เงินเลย ช่วยไม่ได้”

“งั้นก็เอาเงินสองมาร์คมาให้ฉันพรุ่งนี้แล้วกัน ฉันจะรอ
อยู่ที่ตลาดหลังเลิกเรียน แค่นั้นแหละ ถ้าแกไม่เอาเงินมาก็จะได้
เห็นดีกัน”

“ก็ได้ แต่ว่าฉันจะเอามาจากไหน เมื่อฉันไม่มีเอาเลย ให้
ตายสิ”

“ในบ้านพวกแกมีเงินถมเถไป เป็นฐานะที่แกต้องจัดการเอง
พรุ่งนี้หลังเลิกเรียนนะ และฉันขอบอกเอาไว้ก่อนว่าถ้าแกไม่เอา
เงินมาให้ฉันละก็ แก...” เขาส่งสายตาน่ากลัวมายังผม ถ่ม

น้ำลายอีกครั้งแล้วก็หายไปราวกับเงามืด

ผมขึ้นบ้านไม่ไหว ชีวิตของผมถูกทำลายย่อยยับ จนนึก
อยากวิ่งหนีออกจากบ้านหรือไม่ก็ไปกระโดดน้ำฆ่าตัวตายให้มัน
รู้เรื่อง รวด แต่มันล้วนเป็นภาพที่ไม่ชัดเจนนัก ผมจึงได้แต่ทรุด
นั่งอยู่ในความมืดบนบันไดชั้นล่างสุด ขดตัวซุกแน่นอยู่กับ
ตนเองและจมลึกอยู่กับห้วงแห่งความทุกข์ ลีน่าพบผมนั่งร้องไห้
อยู่ตรงนั้นเมื่อเธอถือตะกร้าลงมาจากข้างบนบ้านเพื่อมาเอาฟืน

ผมขอร้องเธอไม่ให้พูดอะไร แล้วก็เดินขึ้นข้างบนบ้าน
ตรงที่แขวนเสื้อใกล้ประตูกระจกมีหมวกของคุณพ่อและร่วม
กันแดดของคุณแม่แขวนอยู่ ผมรู้สึกถึงกลิ่นอายของที่พิศพิงและ
ความอ่อนโยนนุ่มนวลที่รวยรินออกมาจากสิ่งเหล่านี้ ผมทักทาย
มันอย่างวิงวอนและสำนึกบุญคุณอยู่ในใจ ราวกับลูกชายที่
หลงผิด และหวนกลับมาเห็นและได้กลิ่นของห้องเก่าที่คุ้นเคย
ในบ้าน แต่ทั้งหมดนั้นไม่ได้เป็นของผมแล้วตอนนี้ ทั้งหมดเป็น
โลกที่สว่างไสว ของคุณพ่อคุณแม่ แต่ผมกำลังจมลึกอยู่ใน
กระแสน้ำที่ต่างไป สำลักกับการเสียดายและบาปชั่วได้การ
คุกคามจากศัตรูและอันตราย มีแต่ความกลัวและความอับยศ
รออยู่ข้างหน้า หมวกและร่ม ฟืนหินทรายเก่าแก่งดงาม ภาพ
ใหญ่เหนือตู้ตรงทางเข้า และด้านในที่มีเสียงของพี่สาวดังลอด
ออกมาจากห้องนั่งเล่น ทั้งหมดล้วนฟังดูน่ารักใคร่ อ่อนโยน
และหวานหอมกว่าที่เคย แต่มันไม่ได้เป็นสิ่งที่ช่วยปลอบ
ประโลมใจและความดีที่ผมมั่นใจได้อีกต่อไป มันมีแต่เสียง
ตำหนิตีเตียนเต็มไปหมด สิ่งเหล่านี้ไม่ได้เป็นของผมอีกแล้ว ผม
ไม่อาจมีส่วนร่วมในความชื่นบานหรือสงบเงียบของที่นี่ได้

ผู้แปล เฉิดฉวี แสงจันทร์

ผลงานแปลรวมเล่ม (อังกฤษ - ไทย)

คุณป้าสุดเปรี้ยว (จาก Auntie Mame โดย Patrick Dennis)

แพรวสำนักพิมพ์ พ.ศ.๒๕๔๗

ชีวิตเกอิชา (จาก Geisha, a Life โดย Mineko Iwasaki)

แพรวสำนักพิมพ์ พ.ศ.๒๕๔๗

สวยได้ตามสไตล์คุณ (จาก Dress To Look Your Best Deborah Lynn Darling)

สุดส์ปดาร์สำนักพิมพ์ พ.ศ.๒๕๔๘

นักสืบสมองเพชร เล่มที่ ๔ (จาก The Thinking Machine โดย Jacques Futrelle)

บริษัทเอ. อาร์. บีซิเนส เพรส จำกัด จัดพิมพ์ พ.ศ.๒๕๔๘

ของขวัญจากดวงใจสายใยแห่งชีวิต (จาก All That Matters โดย ยัน โกลด์ชไตน์)

บริษัทเอ. อาร์. บีซิเนส เพรส จำกัด จัดพิมพ์ พ.ศ.๒๕๔๘

คู่แข่งเซอร์ลือค โฮล์มส์ รวมเรื่องจากนานานักเขียน

บริษัทเอ อาร์ อินฟอร์เมชัน แอนด์ พับลิเคชัน จำกัด จัดพิมพ์ พ.ศ.๒๕๔๙

แกะรอยเซอร์ลือค โฮล์มส์

สำนักพิมพ์เซอร์ลือค โฮล์มส์ พ.ศ.๒๕๕๐

ผลงานแปลอื่นๆ (เยอรมัน - ไทย)

ลูคัสผู้รับใช้ที่ละมุนละม่อม (จาก Lukas, sanftmuetiger Knecht โดย Siegfried Lenz)

สยามรัฐสุดส์ปดาร์วิจารย์ พ.ศ.๒๕๒๔

กาแฟเบรเมน (จาก Bremer Freiheit โดย Rainer Fassbinder)

นิตยสารสตรีทัศน์ พ.ศ.๒๕๒๗

ความตายของดีองดีอง (จาก Dantons Tod โดย Georg Buechner)

สำนักพิมพ์แอสแนป พ.ศ.๒๕๕๐

รวมเรื่องสั้นภาษาเยอรมัน

สำนักพิมพ์วงกลม พ.ศ.๒๕๕๑

เดเมียน เป็นเรื่องราวของเด็กหนุ่มที่เริ่มเรียนรู้ที่จะรู้จัก
ตัวเอง เขามีโอกาสเข้าไปมีส่วนร่วมกับโลกอันตราย
ของอาชญากรรมเล็กๆ น้อยๆ ต่อมาเขาก็ได้ใกล้ชิด
รู้จักกับเพื่อนนักเรียนรุ่นพี่ที่ได้มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจ
ของเขาและเลือกขบถจากแบบแผนในชีวิต ทำให้
ได้พบกับเสรีภาพ ได้พบกับความดีเลว

ตัวอย่าง

หมวดวรรณกรรมแปล

9 789749 754986

ราคา 135 บาท

www.praphansarn.com

Magazine On Web รวมเรื่องเด็ดที่คุณไม่ควรพลาด

พบข่าววงในสไตล်หยิกแกมหยอกใน • **ซุบซิบวรรณกรรม**

ถนนวนายวรรณกรรมพร้อมเปิดกว้างใน • **ถนนวนัก(ขอ)เขียน**

คำแนะนำเพื่อพัฒนางานเขียนโดย ภาคย์ จินตมัย ในคอลัมน์ • **“คลินิกงานเขียน”**

สารพัดเรื่องราวความเชื่อใน • **Talk about belief**

แนะนำหนังสือดีๆ จากต่างประเทศใน • **ตลาดหนังสือโลก**

สารพันสาระความสวยความงามใน • **ญ. หญิง ถึง ญ. หญิง**